

Kázání Marka Vanči z 22. listopadu 2020 (rozesláno e-mailem)

I. čtení: Mk 12, 28-34

II. čtení: Mk 12, 28-31

Milé sestry a milí bratři,

neděle 22. listopadu je poslední nedělí církevního roku. Občanský konec roku je nadohled a my se rozhlížíme kolem sebe a zdá se nám skoro vše jako zlý sen, ze kterého ne a ne se probudit. Je to divná doba, divná a zákeřná nemoc, u moci jsou taky nějakí divní lidé, kteří vydávají zmatené a populistické rozkazy, k tomu nouzový stav, není divu, že lidé propadají malomyslnosti a beznaději, mnozí revoltují a jiní se bojí o sebe i své blízké. Co máme dělat, jak uniknout, kde vzít sílu k životu a k naději?

Zákoník tehdy slyšel předchozí rozhovor se saduceji a chtěl od Ježíše slyšet něco nového a podstatného pro život. Ježíš ale cituje staré, už dané a říká, že staré není k zahození, jen je třeba je nově povědět. Ta stará slova zní v jeho ústech nově. Litera je stará, ale je tu nový duch, nová síla, která tu teď působí. Zákoníkovi to asi znělo po staru, znal to všechno už dlouho. I nám zní Ježíšova slova známě. Už jsme je přece tolikrát slyšeli. My jsme ale tomu zákoníkovi blízko, i nás snad alespoň někdy trápí otázka, co máme jako Boží lid dělat, co s těmi okolo nás, kteří nevěří, jak máme žít mezi lidmi, co je to nejdůležitější? Co máme právě dnes dělat, když některé věci dělat nesmíme, co pomůže nám i druhým, co v této těžké době mám dělat já?

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly. Miluj svého bližního, jako sám sebe“.

Ježíš nic nového neříká, ani písmenko, ani tečku. Cituje Starý zákon. A to dvě místa: Dt a Lv. Dvě staré knihy, dva staré příkazy. Říká staré, ale novým způsobem. Třeba to, že dvě doposud rozptýlená přikázání spojuje tak těsně, že jim dodnes říkáme, dvoj přikázání. Toto jedinečné spojení je nové.

Možná vás napadá námitka: prosím tě, bratře faráři, co nového z toho můžeme mít? Jak nám to může pomoci v současnosti? Však už jsme to slyšeli, je to staré. My dvojí přikázání lásky přece známe, dobře o něm víme. Víme, že je Pán Ježíš nerozlučně spojil. Už jsme si kolikrát slyšeli a také si řekli, že jsou jako dvě kůrky jednoho a téže chleba, že chleba je vždy o dvou kůrkách a že podobné je to s přikázáními, nelze vzít jen jednu část, ale vždycky obě dohromady, tak jako chleba nelze upéct a jíst jen s jednou kůrkou. Kdykoliv bychom byli nakloněni milovat jen Pána Boha a pohrdali bychom služebnou láskou ve vztahu k bližním, jsme vedle a něco zásadního nám bude chybět. A stejně vedle budeme tehdy, když pro samou lásku k bližnímu zapomeneme na lásku k Bohu. A také jsme slyšeli, že milovat je více než jen mít rád. Milování bližního a Boha není nic samozřejmého a nám přirozeného, to může dát a nařídít jen Bůh. Milovat Boha znamená oddat se, vydat se Bohu, respektovat jeho vůli, pamatovat na to, že on je laskavý a dobrý, mít na mysli, co on chce a podle toho řídit své jednání a svůj život. Na Boží lásku odpovídat poslušností a věrností. Z lásky k Bohu pak vyplývá láska k bližnímu. Označuje činný vztah, ve kterém člověk podřizuje své zájmy tomu, koho miluje. Milovat bližní znamená vzdát se svého sobectví a neochoty, nehledat jen svých věcí, sledovat jejich prospěch, jejich duchovní úspěch před Bohem. Milovat bližního může znamenat i jeho napomenutí či varování. Znamená to snažit se milovat i toho, kdo mi osobně není milý a příjemný a za žádnou cenu mu neškodit, neublížovat a přát mu účast na Božím království, tak jako ji přeji sám sobě.

Tak jsme si to všichni teď pěkně zopakovali, především já / a každý/ sám sobě. Ale není toto, sestry a bratři, přesně to, co náš nešťastný svět potřebuje? Lidstvo v současnosti dostává lekci a my s ním. Na jaře jsme to vše, co přišlo, neuměli uchopit, odhadnout. Ale nevím, jestli dnes chápeme lépe a zda jsme se poučili. Vždyť všude vůkol pocit nejistoty ekonomické, sociální, rodinné, osobní a konec toho všeho v nedohlednu. Znáte někoho mimo církev, koho by situace přivedla blíže k Bohu? Já ne. Zjevně tlak zvnějšku nestačí. Člověk potřebuje Boží zásah, Boží proměnu.

Nemyslím si, že nám naši ministři přestanou lhát do očí, nemyslím si, že politici začnou rázem

hlásat lásku k bližnímu a že houfně uvěří Bohu. Ale my můžeme. Zkusme to dnešní kázání vzít jako opakovací hodinu ve škole. Asi jako když apoštol Pavel napsal Filipenským: „Psáti vám stále totéž mně není zatěžko a vám to bude oporou /3,1/“. Nevadí mu to, nestýská si na to. Pavel říká, že bude do omrzení kázat Ježíše Krista ukřižovaného a opakovat jeho evangelium. A tak doufám, že ani vás nemrzí toto opakování starých známých věcí. Má to ostatně svůj smysl, proč se vracíme ke starým a známým věcem. My jsme navyklí číst slova Písma a poslouchat kázání, věci nám důvěrně známé, ale často je jen tak přeběhneme, či jen letmo vyslechneme. A zkusme se na to podívat znovu, znovu slyšet už slyšené.

U Marka začíná dvojí přikázání lásky zvláštním způsobem. Na otázku zákoníka: „co mám dělat?“, Ježíš odpovídá, že vše začíná slovem: „Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný Pán“. Všimli jste si toho již při čtení dnešního textu, bratři a sestry? Že na začátku přikázání, před příkazem milování Boha i lidí, je slovo slyš!? Před tím, než začneme něco podnikat, než začneme hledat cestu, jak v životě jít a kudy se ubírat, před tím, než začneme uplatňovat to, co už dlouho známe, máme nejdříve slyšet. Jako když skladatel napíše na notovou osnovu houslový klíč a křížek, a tak předznamenává celou skladbu. Pokud mám vůbec mít sílu k tomu, abych miloval Boha a pak i bližní, musím slyšet nejprve Boží slovo. Stejně začíná i Desatero: „Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl ze země egyptské, z domu služby“. Nejdříve smíme slyšet, co Bůh vykonal pro nás. A Bůh pro nás koná od začátku světa. A tak slyš ty, který máš teď milovat, poslouvej, jaks byl milován, když Bůh dal svého jediného Syna, sebe na kříž za tebe. Slyšte, poslouvejte dobře, že máte jediného Pána a Spasitele, slyšte tu starou zvěst, to staré dobré a radostné evangelium, jehož důsledkem je pak ve vašem životě láska k Bohu a láska k bližnímu. Láska jinak nečekaná a nemožná.

V této lásce ovšem zůstáváme vždycky dlužníky. Boží lásku nikdy nemůžeme oplatit. Láska je dar a zázrak. Nikdy nemůžeme říci, že jsme dost milovali a že víc už nebylo třeba. Kdo z nás nemá v lásce k Bohu i k bližním pocit dluhu? Ještě to a to jsme mohli učinit, ale už nám to bylo příliš, už se nám nechtělo. Ještě takoví a takoví jsme tehdy měli být, ale už jsme nestačili. Ještě v tom a v tom jsme měli při druhém stát, ale chyběli nám síly.

Myslím, že každý z nás, komu Bůh probudil svatým Duchem svědomí, zná tyto pocity dlužné lásky. Nemyslí na to, kolik druhí jemu zůstali dlužní z povinné úcty, vděčnosti a lásky, ale trápí se nad tím, kolik on sám zůstal dlužen druhým a co vůči nim zanedbal.

A právě o lásku jde, o vzájemný vztah, o vzácné setkávání, o dotyky srdcí. Lásku nelze nahradit sladkými a nadšenými řečmi. Vlastně ani činy nemusí být z lásky. Ničím nelze nahradit to neviditelné a vzácné, že se před Bohem a v tomto životě najdeme jako bližní, jako bratři a sestry. Naším jediným dluhem je láska k Bohu a k bližním. Amen

Amen

Modlitba: Pane Bože, děkujeme ti, že ty osvěcuješ naši mysl a dáváš nám pochopit, jak velice mnoho dobrého přijímáme od tebe a při tom ti nemáme co nabídnout. Ty od nás vlastně nechceš zpět nic, než abychom spoléhali na tvou moc, milovali tě a dbali na tvé slovo. Přiznáváme svá mnohá provinění, to že na tebe nemyslíme a s tvou vůlí si často hlavu nelámeme. Spoléháme často více na sebe anebo na veličiny tohoto světa. Odpusť nám to, prosíme. Pozvedni nás a posilni svým Duchem, abychom uměli jít za tebou. Prosíme, uč nás lásce, nahrazuj naši tvrdost a sobectví a někdy i nenávisť k lidem pochopením, snahou odpouštět, sloužit a být druhým ku pomoci. Nedopusť, Pane, abychom zapomínali na tvá přikázání. Amen

Přímluva + Otče náš: Pane Ježíši Kriste, je dobré držet se tvé staré rady a milovat Boha a pak i bližní. Dej nám k tomu sílu a proměň naše sobecká srdce, která tak často myslí jen na sebe sama nebo na nejbližší. Naplň nás trpělivostí a dej nám pokorná srdce, když na sklonku církevního roku vidíme, co jsme způsobili a jak jsme nekonali tam, kde jsme mohli. Prosíme za všechny ty, na které doléhá tlak naší doby, prosíme za lidi nemocné tělesně i duševně. Za lidi smutné a troskotající, aby měli k sobě blízké a ochotné lidi, naplněné smilováním. Prosíme za tento svět, zastavuj ty, kteří vládou sobecky, ty, kteří se neohlíží ani na právo ani na dobré mravy, ani na druhé. Posiluj ty, kteří

Kázání Marka Vanči z 22. listopadu 2020 (rozesláno e-mailem)

---

usilují o dobro svých bližních, dávej sílu všem, kteří druhým slouží. Prosíme za svou církev, prosíme za křesťany ostatních církví, za naše přátele a spolubratry. Otče náš..